

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania "A." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.
z udziałem zainteresowanego Z.J.
o ustalenie obowiązku ubezpieczenia społecznego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 21 lutego 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 8 lutego 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od " A." Spółki z o.o. w S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. kwotę 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 lutego 2017 r. Sąd Apelacyjny w S. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 21 stycznia 2016 r. i oddalił odwołanie A. Spółki z o.o. w S. (dalej jako płatnik składek) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 6 lutego 2014 r. stwierdzającej, że Z.J. (dalej jako zainteresowany) - jako osoba wykonująca u płatnika składek pracę na podstawie umowy o świadczenie usług - podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w okresie od 29 czerwca do 10 września 2011 r. oraz określającej wysokość podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia.

W skardze kasacyjnej płatnik składek zarzucił naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 11 ust. 1 i ust. 3 lit. a) i art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (dalej jako rozporządzenie) przez niewłaściwą wykładnię i w konsekwencji zastosowanie jako podstawy rozstrzygnięcia art. 12 rozporządzenia pomimo braku wykazanych przesłanek jego zastosowania.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie apelacji organu rentowego lub o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji oraz o skierowanie do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytania prawnego dotyczącego charakteru prawnego normy wyrażonej w art. 12 ust. 1 w relacji do art. 11 ust. 1 rozporządzenia.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono naruszeniem przez Sąd drugiej instancji art. 11 ust. 1 i ust. 3 lit. a) oraz art. 12 ust. 1 rozporządzenia przez błędną wykładnię zwłaszcza art. 12 ust. 1, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego zastosowania wynikającej z tego przepisu normy jako podstawy wyrokowania w niniejszej sprawie. W ocenie skarżącego, zaskarżony wyrok w rezultacie prowadzi do błędnego stosowania przez organy krajowe - Sąd Apelacyjny w [...]. i Zakład Ubezpieczeń Społecznych - prawa wspólnotowego, co prowadzi do naruszenia zasady swobodnego przepływu osób i usług. Skarżący wskazał, że „szczegółowe uzasadnienie zarzutów kasacyjnych, uzasadniających przyjęcie niniejszej skargi do rozpoznania, zostało rozwinięte w punkcie 5 uzasadnienia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Skarżący nie odnosi się do żadnej z ustawowych przesłanek uzasadniających zaangażowanie Sądu Najwyższego w rozpoznanie skargi kasacyjnej. Nie precyzuje nawet, czy chodzi mu o oczywistą zasadność skargi, czy o potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy też o konieczność rozstrzygnięcia wyłaniającego się na tle tych przepisów istotnego zagadnienia prawnego. Nie przeprowadza również jakiegokolwiek wyводу jurydycznego, odwołując się w tym zakresie do uzasadnienia zarzutów kasacyjnych. Tymczasem rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w podstawach kasacyjnych oraz ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.